

samme gamle Formuefællesskab, som for Øjeblikket er raadende. Hver Gang der indgaas Ægteskab, skulle de vordende Ægtefæller vælge mellem den ene eller den anden formueretlige Ordning. Nu er det som oftest Tilfældet, at man gifter sig uden i Forvejen at have tænkt paa dette vigtige Forhold. De vedkommende skulle derfor ved en Erklæring eller ved en Ægtepagt, der gjør Undtagelse fra Reglen, tilkjendegive, om de ville have deres indbyrdes Formueforhold ordnet paa den ene eller den anden Maade. Og saa skal jeg endelig sige, hvad Hovedreglen er. Den gaar ud fra det, der blev slaaet fast ved den lille Lov af 7de Maj 1880, og har selvfølgelig optaget det Punkt, at hver af Ægtefællerne raader selvstændig over, hvad hver erhverver ved selvstændig Virksomhed; men dernæst er dette uddelt til Raadighed over, hvad hver især indbringer i Boet, og hvad der under Ægteskabet tilfalder hver enkelt ved Arv, Testament eller som Gave, samt til, hvad der opstaar som Udbytte af dette Særeje. Jeg skal ikke opholde mig ved Enkelthederne i Lovforslaget, men kun i største Korthed udtrykke Lovforslagets Hovedtanke, Hovedregel, i de Ord: *Særraade over Særeje*. Altsaa ved Indtrædelsen i Ægteskabet forandres der foreløbig intet i hver enkelt Ægtefælles økonomiske Forhold; det afhænger da af, hvorledes Ægteskabet udvikler sig, om de sammenbragte Formuer eller det, som senere kommer til, smelte sammen eller ej. Det naturligste og ønskeligste er naturligvis, at der sker en saadan Sammensmeltning, og at der i Virkeligheden bliver Formuefællesskab. Men det kan der overmaade godt blive uagtet en saadan Lov; thi hvor Kjærlighedens Lov gjælder, der behøves denne Lov ikke, og der kommer den ikke til Anvendelse. Det kommer ikke Udenforstaaende ved, hvorledes Ægtefællerne ville ordne Forholdet. Lovene er kun til for det Tilfældes Skyld, at der opstaar Uenighed mellem Ægtefællerne, og navnlig, naar denne Uenighed bliver saa stor, at de maa paakalde Rettens Hjælp, at Retten skal dømme mellem dem, og det forekommer mig da, at den ikke kan dømme retfærdig uden at have de Regler, som her ere omtalte, at gaa efter. Der er en Bestemmelse, som jeg har beholdt fra det nu bestaaende, og med Hensyn til hvilken der kan være Tvivl om, hvorvidt den er rigtig, og det er nemlig i Tilfælde af Dødsfald; da gjælder den gamle Regel, at det hele Bo betragtes, med et vist Fradrag, som et Fællesbo, idet